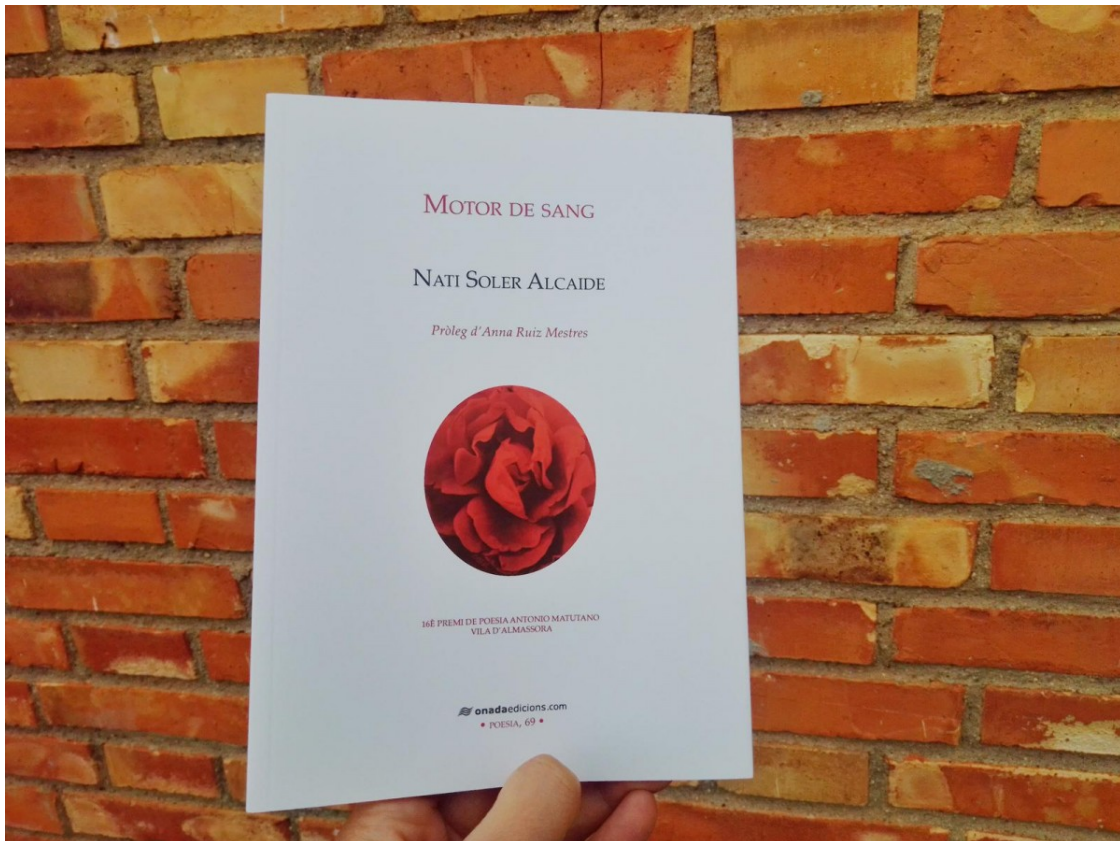

Motor de temps

Ressenya de Maica Rafecas de 'Motor de sang', amb el qual Nati Soler Alcaide ha guanyat el Premi de Poesia Antonio Matutano Vila d'Almassora | «El poemari comença amb una poesia narrativa que s'intueix individual i autobiogràfica, i acaba amb un jo més universal, explorant els interrogants de l'existència col·lectiva»

«Els versos de la Nati Soler Alcaide traspuen la maduresa i la força de qui no parla a mitges» | Maica Rafecas

Amb el poemari *Motor de sang* (Onada Edicions, 2021), la poeta Nati Soler Alcaide ha afegit un títol més a la pila de premis literaris de la seva trajectòria poètica, consolidada ja des de fa molts anys i que no sembla aturar-se. Aquest cop es tracta del Premi de Poesia Antonio Matutano Vila d'Almassora, al sud dels Països Catalans.

El llibre traça una poesia sobre el pas del temps mitjançant elements narratius, quotidians i de l'entorn natural. Hi ha una reivindicació del present, plasmant l'absurd del que ja no és i el desig de «decapitar l'ànsia pel demà que m'habita». Amb predomini d'una primera persona que s'imposa amb la força i la independència pròpies de la maduresa, trobem una mirada cap enrere, cap al pes de les vivències. Una mirada cansada també cap a l'entorn, però d'anàlisi profund i lectura que se't clava com «la baralla de gats que esgarrapa la nit». Respirem una certa insatisfacció cap al món, amb el «quefer sense sentit», els dies que «afarten i prou», el «néixer només per estimar el Vent».

El poemari comença amb una poesia narrativa que s'intueix individual i autobiogràfica, i acaba amb un jo més universal, explorant els interrogants de l'existència col·lectiva. No hi falten les notes de

crítica, la pobresa de l'ambient continguda en imatges quotidianes, les deixalles del mar, la mirada a l'entorn com a dona, com a oprimida i com a poeta, l'evidència d'un món finit que absurdament dibuixem infinit: «fa un temps de mort que hi és, però no ve».

Els versos de la Nati Soler Alcaide traspuen la maduresa i la força de qui no parla a mitges i qui ha viscut prou per no idealitzar un món en crisi permanent. La narrativa és continguda i cada poema sorprèn per l'encertat equilibri entre opacitat i transparència, imatge i vivència, entranya i entorn, desolació i bellesa. Una peça de l'obra de maduresa de l'autora que ens fa esperar amb ganes les properes creacions.